

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦτες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμαι γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακοκ καὶ χίλια κ' ἔπτα,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἠδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνω.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὀκτὰ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Νοεμβρίου τοῦ μηνὸς εἰκοστὴ τετάρτη
καὶ μεγάλ' ὑποδοχὴ γιὰ τὴν Μπουκαπάρτη.

Χίλια τέσσαρα καὶ δέκα,
φέλλω Πρίγκηπος γυναικα.

**Τῶν ξυλιῶν φλυαρία
γιὰ τὴν νύφη τὴν Μαρία.**

Περικλέτο πρωτομάρτη,
σῆμα μέσ' στη φασαρία
καὶ δευθὲς τὸν Μπουκαπάρτη
καὶ τὴν κόρη του Μαρία.

Σῆμα, Περικλῆ, νὰ ὄξῃ
κρίνους ἀνθρώπους κ' εὐθμούς,
καὶ πολλοὺς παντοιοεῖς
τῆς Ἀθήνας διακόμους.

Νὰ σημάσις Γαλλικαίς,
κύτταξ κ' Ἑλληνικαίς,
θυρεοῦς, κοντοῦς, καμάραις,
μὰ χαρὰ καὶ δὴ τ' τρομάραις.

Τελετῶν ἐτοιμασία,
κ' ἡ πατρίς μας ἡ πτωχὴ
πάλι γίνεται θυσία
γιὰ νὰ κἀν' ὑποδοχὴ.

Εἰς τὴν Κέρκυρα πηγαίνει, καθὼς ἐμαθα, φωρίτη,
κ' ἡ καλὴ μας Ἀμειρίτη
τὸν συμπέθερο νὰ πάρη καὶ τὴν νύφη τὴν τραπὴ
καὶ καθενὰ συγγενῆ.

Ἡ πατρίς μας καμαρόνει...
ἔρχεται καὶ μὰ Βαρὼνη,
συγγενὴς τῆς Πριγκηπίσσης.

Ἐρχεται, κατσουλογάρτη,
κ' ἡ Βιλνὲβ ἡ Μπουκαπάρτη,
ποῦνα συγγενὴς ἐπίσης.

Ἐρχεται συγγενολόγι
διαλεκτῶν μεγαλοεμάνων
γιὰ νὰ ὄξῃ τὸ σκυλλόγι
τῶν κλεινῶν ἰσοτεράνων.

Παιδες τῶν Ρωμηῶν, πετάτε
καὶ τὴν νύφη χαϊρετάτα,
τοῦ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα
καταρθάνει τὴν Δευτέρα.

Χαίρει τώρα κ' ἡ Γαλλία,
ποῦ θὰ γίνη συγγενὴς
μὲ τὰ τόσα μεγαλιὰ
τῆς Ἑλλάδος τῆς κλεινῆς.

Χαίρει, δοξασμένη χώρα...
στεφανώσου κ' ἐξουηθού...
ποῦς σὲ πρῆνει πάλι τώρα
μὲ τοὺς νέους συγγενεῖς σου.

Πάλιν ἐκ Γαλλικαίς δέκα,
Γαλλικὰ τὰ πυροβόλα,
κ' ὁ συμπέθερος ὁ νέος γόνος Γάλλων εὐδακῆ,
μὰ κ' ἡ κόρη του Γαλλίς.

Γάλλ' οἱ συγγενεῖς ἡμῶν
πολυτάλαντοι κ' ὄραφοι,
κρ' ἴσ' τὴς φλέδας τῶν θεοῶν
αἶμα Μπουκαπάρτη ρεῖσι.

Πάλιν κλέη τῆς Γαλλίας ὁ καθένος θ' ἀνομηθῇ,
κ' ὁ Φουρητὴ κ' ἕκαστος Γάλλος,
ποῦ σὰν Ναύαρχος μεγάλος
θᾶλθρ σχέδια γιὰ στόλους τῶν Ρωμηῶν νὰ ξερουρίσθρ.

Ἐγὼ μολὰ κ' ἔγχε λέσα...
χαίρει, κόρη πριγκηπίσση,
καὶ συμπέθερο μὲγἀλο,
συγγενὴ στενὸ τοῦ πάλαι
Ναπολιόντος ἐκείνου,
τοῦ βροντῆντος, τοῦ πικρῶν.

Περικλέτο μου, κορδοῦσου κ' ἔλα στρῶσε τὴν ἀσία,
τώρα συγγενὴ στενὸν
θᾶχρ τὸν Κορσικανόν,
ὅστις εἶχε κατὰ Σούτσου τὸν Ταχῆτον πατρίδα.

Σὺν νὰ λέμε μ' ἑλλους λόγους ὁ τρομάξας κάθε στέμμα,
κάθε πάνοπλον στρατόν,
φαίνεται πῶς ἦτο θρέμμα
γνήσιον Σπαρτιατῶν,
κι ἴσως τώρα μεσιτεύη κι ἡ σκιά τοῦ Μποναπάρτη
σιδηρόδρομος νὰ γίνῃ δίχως σιλό και στήν Σπάρτη.

Ἕλλην ἦτο τοῦτ' ἄ φέ,
Περικλέτο μου σοφέ,
κι ὁ μεγάλος Ναπολέων,
ὁ βραγχῆς τῶν Βασιλέων.

Τώρα θὰ γενῆ κι αὐτός
πρόγονος μας λατρευτός,
και θὰ βγαίνη κάθε Μάρτη
μέσ' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων
κι ἡ σκιά τοῦ Μποναπάρτη
μέ τὰς ἄλλας τὰς σκιὰς
τῶν δικῶν μας τῶν προγόνων,
κι ἔντρομος θὰ φρικίη.

Ἐπὶ ἀνοίξω τὰς αὖρας
μέ τὴν τελετὴν τῆς Λαύρας
βεβαίωσου τώρα πλέον,
Περικλέτο στραβοκάνη,
πῶς κι ὁ μέγας Ναπολέων
ἐμφανίσεις θὰ μέξαι κἀν.

Και τοσοῦτων Βασιλέων θὰ κυττῆς τὸν Βασιλέα,
ποῦ μέ κράνος και μέ μουσι
θάρχεται κι ἔδῳ ἀκούση
τόσα τῶν Ἑλλήνων κλέα.

Κι ἡ σκιά τοῦ Στρατηλάτου
θὰ σκιρτῆ κι αὐτὴ καθβάλα
μέσ' στήν δράσιν τῶν ἀγώνων.

Μὰ κι αὐτός τὰ φάσκελά του
θὰ προσθέτῃ μ' ἕλα τἄλλα
τῶν δικῶν μας τῶν προγόνων.

Χαίρε, γῆ, ποῦ πλήρης θέρους
ἐξυμνεῖς μέ τοὺς χιμαύρους
τῶν ρητορικῶν σιέλων
μεγαλεῖα πατρικά,
και τὰ φάσκελά σ' ὁ μέλλον
θᾶν Ἑλληνογαλλικά.

Ἕμνος ἄλλος πρὸ μεγάλου

Π, — Μέ κιθάρα και λαγούτο
φέλλω τὸ κορίτσι τοῦτο,
τοῦ Ρολάνδου Μποναπάρτη τὴν χρυσὴ τὴν θυγατέρα,
ποῦ θὰ φθάσῃ τὴν Δευτέρα.

Μέ κοτίων ἀγκαλιὰ
ραίνει τώρα τὴν Γαλλίδα,
τῶν χαρίτων τὴν πηγῆ.

Ἔργεται μετὰ παιάνων
στῶν κλεινῶν Ἰσοτεφάνων
τὴν χαριτωμένην γῆν.

Καλῶς νᾶλθης σ' τὴν Ἀθήνα,
χαριτόδωτος Γαλλίς,
νᾶσαι κρῖνο μέσ' σ' τὰ κρῖνα
τῆς δικῆς μας τῆς Αὐλῆς.

Ὁ καθένος ἴμνωδεῖ
τὸ Παρισιὸν καμάρι...
πέριεις θάλασσας παιδί
και Βασιλικὸ βλαστόρι.

Γὰρ τὸν Στόλο μας θὰ ξέρῃς ὅτι γίνεται κουβέντα
κατ' αὐτὰς σ' τὰ Παρλαμέντα.
Και σ' τὴν ἀφιζὶ σου τώρα
θᾶβλεπες θωρακοφόρα
και περιφημίας ἀράδες,
μὰ δὲν ἔχομε παραδες.

Λένε και γι' αὐτὸν τὸν Στόλο πῶς θὰ γίνῃ σ' τὴν Γαλλία,
πλὴν τὸ στόμα τοῦ Κορριάτη
ξεφωνίξει πρὸς τὰ κράτη:
ὁποιος ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ θὰ μᾶς κἀνῃ και τὰ πλοῖα.

Χαίρε, λατρευμένη κόρη,
ποῦ σὲ τέτοια φθάνεις μέρη
γὰρ νὰ γίνῃς ἕνα ταῖρι
μέ τοῦ Βασιλιῆ τ' ἀγῶρι.

Καλῶς νᾶλθης, δεσποινίς,
λιγερὸ μας κυπαρίσι,
νὰ ξεγᾶσῃς τὸ Παρίσι
και νὰ γίνῃς Ἑλληνίς.

Χαίρε, νύφη μας γλυκεῖά,
μέ τὰ μέτοχα προικιά,
ποῦ στολίζουσι Παλάτια
και θαμβόνοται τὰ μάτια.

Σὺ, μεγάλη κόρη, τώρα
στὸς Ρωμηούς φανῶ Πανδώρα,
κι ἔλα μοῖρας παραδες
και σ' ἔμας τοὺς ρουκαράδες.

Καλημερίζω μέ βιολιά,
κὴρη και θυγατέρα,
Μαρία λέν τὴν κοπελιά,
Ρολάνδο τὸν πατέρα.

Ἐλα νὰ δῆς τὴν θαυμαστὴν τοῦ ποτιθέου πάστρα,
γὰρ σένα σήμερα, κυρά,
δλα μας λάμπουν καθαρά,
γὰρ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι ἡ γλάστρα.

Ἐλα και σὺ χαρίεσσα σ' τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλίμα
και σ' τῶν Ρωμηῶν τὴν λίμα,
κι ἔμεῖς γὰρ σὲ νὰ βάλωμε σ' ὄλγρυσσο σιερῆτι
τὴν πούλιμα, τὸν αὐγερινὸ, και τὸν ἀποσπεριτῆ.

Λοῦσου σ' τῆς Κασταλίας μας και σ' τῶν Μουσῶν τὰ νάματα,
Πριγκίπισσα σπανία,
ποῦ ξέρεῖς κι ἀπὸ γράμματια
κι ἀπὸ καλλιτεχνία.

Ἐλα, βλαστόρι Γαλλικὸ,
τῶν ζουμπουλῶν ζουμπούλι,